

DE KINDEREN IN DE SLEEPNETTEN

Roberto Saviano

DE KINDEREN IN DE SLEEPNETTEN

Vertaald door
Jan van der Haar

2018

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Copyright © 2016 Roberto Saviano en Giangiacomo Feltrinelli Editore
Milano

Copyright Nederlandse vertaling © 2018 Jan van der Haar

Oorspronkelijke titel *La paranza dei bambini*

Oorspronkelijke uitgever Giangiacomo Feltrinelli Editore

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie Francesco Paolo Faraci

Foto auteur Maki Galimbert/Matter Represents

Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge

Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 7280 3

NUR 302

debezigebij.nl

Voor de schuldige doden.

Voor hun onschuld.

De kinderen in de sleepnetten

MARADJA	Nicolas Fiorillo
BRIATORE	Fabio Capasso
TOEKAN	Massimo Rea
TANDJE	Giuseppe Izzo
DRAAK	Luigi Striano
LOLLIPOP	Vincenzo Esposito
SLAPPEHAP	Ciro Somma
ZEGMAAR	Vincenzo Esposito
DRONE	Antonio Starita
KAAKJE	Eduardo Cirillo
VLAMMETJE	Agostino De Rosa

Waar kinderen zijn heerst een gouden eeuw.

NOVALIS

EERSTE DEEL

DE PARANZA KOMT UIT DE ZEE

De naam paranza komt uit de zee.

Iemand die aan zee geboren wordt, kent niet maar één zee. Hij wordt in beslag genomen door de zee, hij wordt nat, overspoeld, overheerst door de zee. Hij kan er voor de rest van zijn bestaan verre van blijven, maar hij blijft doorweekt. Iemand die aan zee geboren wordt, weet dat je de zee van aanpakken hebt, de zee van aankomen en vertrekken, de zee van de rioolozingen, de zee die je isoleert. Je hebt er de cloaca, de vluchtweg, de onoverkomelijke zeebarrière. Je hebt er de zee bij nacht.

Bij nacht gaan ze eropuit om te vissen. Pikkedonker. Godverdomme en niks geen gebed. Stilte. Alleen motorgeluid.

Twee boten varen weg, klein en gammel, zodat ze bijna zinken door de zeelampen. De ene gaat links, de andere rechts, terwijl de lichtbakken en sleepnetten voorop geplaatst zijn om de vissen te lokken. Lichtbakken. Verblindende lichten, zilte elektriciteit. Het felle licht dat zonder pardon door het water heen breekt en tot op de bodem komt. Het is eng om de bodem van de zee te zien, alsof je ziet waar alles ophoudt. Is dit alles? Deze kliek van stenen en zand die over die hele onmetelijkheid ligt? Meer niet?

Paranza is de naam van boten die met bedrieglijk licht op jacht gaan naar vis. De nieuwe zon is elektrisch, het licht bezet het water, neemt het in bezit, en de vissen zoeken het op, geloven erin. Ze geloven in het leven, door hun instinct vliegen ze er met open bek in. En intussen opent zich rap het net om ze heen; de mazen liggen om de school, omwikkelen hem.

Vervolgens stopt het licht, het lijkt bereikbaar voor de open bekken. Totdat de vissen naast elkaar worden geduwd, elk zijn vin beweegt, de ruimte zoekt. En het net is alsof het water een plas is geworden. Ze stuiten allemaal, terwijl ze zich verwijderen gaan de meeste spartelen, ze spartelen op iets onzachts als zand, maar het is ook weer geen rots, het is niet hard. Het lijkt doordringbaar, maar het is onmogelijk de baas te worden. Ze wringen zich op en neer op en neer rechts links en weer rechts links, maar dan steeds minder, steeds minder.

En het licht dooft. De vissen worden opgetild, voor hen gaat de zee voortdurend hoger, alsof de zeebodem opstijgt naar de hemel. Het zijn enkel de netten die worden ingehaald. In de lucht openen de bekken zich tot wanhopige rondjes en de inklappende kieuwen lijken open blaasjes. De weg naar het licht is afgelopen.

DE ONDERKAKKERIJ

‘Kijk je naar mij?’

‘Huh, wat zeik je nou.’

‘Wat kijk je dan?’

‘Je ziet me voor een ander aan, hoor, man! Ik ben helemaal niet met jou bezig.’

Renatino stond tussen de andere jongens, allang hadden ze het in het kluwen lichamen op hem gemunt, maar toen hij het doorkreeg, hadden ze hem al met z'n vieren omsingeld. Een blik betekent territorium, betekent vaderland, iemand aankijken betekent hem binnenvallen. Je blik niet afwenden is een bewijs van macht.

Ze stonden in het midden van de piazza. Een pleintje omsloten door een baai van palazzi, met één toegangsweg, één bar op de hoek en een palm die in zijn eentje al het vermogen had om er een exotisch stempel op te drukken. Die boom op een paar vierkante meter grond veranderde de indruk van de gevels, de ramen en de deuren, alsof hij er met een windvlaag van de Piazza Bellini was aanbeland.

Geen van hen was ouder dan zestien. Ze kwamen met ingehouden adem op elkaar af. Toe aan het gevecht. Neus tegen neus, de kopstoot klaar op het neustussenschot, als Briato' niet had ingegrepen. Hij was er met zijn lijf tussen gaan staan, een afgrenzende muur. ‘Hou je nou nog niet je kop? Sta je nog te lullen? Kut, en maar kijken.’

Renatino sloeg zijn ogen niet van schaamte neer, maar als hij

zich met iets van onderdanigheid uit die situatie kon redden, deed hij dat graag. Zijn hoofd buigen, zelfs op zijn knieën vallen. Ze waren met een heel stel tegen één; als je iemand in elkaar gaat trimmen, tellen de regels van eer niet mee. In elkaar trimmen, *vattere* in het Napolitaans, is niet zomaar te vertalen met 'slaan'. Zoals vaker voorkomt in de talen van het lichaam is in elkaar trimmen een werkwoord dat overloopt van betekenis. Je moeder trimt je in elkaar, de politie slaat je, je vader of grootvader trimt je in elkaar, de meester van school slaat je, je vriendin trimt je in elkaar als je blik te lang op een ander rust.

Je trimt in elkaar uit alle macht, vanuit oprechte ergernis zonder regels. En vooral trim je in elkaar vanuit een zekere halfslachtige nabijheid. Iemand die je kent trim je in elkaar, een vreemde sla je. Iemand die qua territorium, cultuur, kennis bij je in de buurt komt, die deel uitmaakt van je leven, trim je in elkaar; iemand die niets met je te maken heeft, sla je.

'Je liket alle foto's van Letizia. Je zet overal comments bij, en als ik hier op het pleintje kom sta je nog naar me te kijken ook?' beschuldigde Nicolas hem. En bij die woorden prikte hij Renatino met zijn donkere speldenogen vast als een insect.

'Ik kijk helemaal niet naar je. En trouwens, als Letitia die foto's post, mag ik er toch zeker comments en likes bij zetten.'

'En daarom mag ik je niet in elkaar trimmen?'

'Hé, zeik niet zo, Nicolas.'

Nicolas begon hem te duwen en aan hem te trekken: Renatino struikelde over de voeten naast hem en botste tegen de lichamen voor Nicolas als tegen de randen van een biljarttafel. Briato' sloeg hem naar Draak, die hem bij één arm vastgreep en tegen Toekan aan smeed. Die deed net of hij hem met zijn hoofd wilde treffen, maar speelde hem toen terug naar Nicolas. Ze hadden een ander plan.

'Hé, fuck, waar zijn jullie mee bezig! Hé!!!'

Zijn stem kwam eruit als het geluid van een dier, ja, van een angstige pup. Hij herhaalde maar één klank, die naar buiten kwam als een bede om redding: 'Hé!!!'

Een droog geluid. Een gutturaal, aapachtig, wanhopig 'hé'. Vragen om hulp is een handtekening onder je eigen lafheid, maar die beginklank was dezelfde als die van het woordje help, zonder de topvernedering dat hij dat duidelijk moest zeggen.

Niemand om hem heen deed iets, de meisjes gingen weg alsof er een voorstelling begon die ze niet wilden en konden bijwonen. De meesten bleven doen alsof ze er niet bij waren, een publiek dat heel aandachtig was, maar bij een ondervraging zou zweren de hele tijd met zijn neus op zijn iPhone te hebben gezezen en niets te hebben gemerkt.

Nicolas wierp een snelle blik op het pleintje, toen bracht hij Renatino met een harde zet ten val. Hij probeerde overeind te komen, maar een trap van Nicolas vol op zijn borst drukte hem opnieuw op de grond. De vier posteerden zich er voltallig omheen.

Briato' begon zijn beide benen bij de enkels vast te binden. Af en toe ontsnapte hem er een, als een aal die de lucht in wil, maar de schop in zijn gezicht die Renatino hem radeloos wilde toedienen, wist hij steeds te ontwijken. Toen snoerde hij zijn benen vast met een ketting, zo een om een fiets vast te zetten.

'Hij zit strak!' zei hij, nadat hij hem op slot had gedaan.

Toekan deed zijn handen in met rode stof beklede metalen handboeien, die moest hij uit een seksshop hebben, en schopte hem in zijn zij om hem te kalmeren. Draak hield zijn hoofd ogenschijnlijk voorzichtig vast, zoals verplegend personeel dat na een ongeluk een halskraag omdoet.

Nicolas liet zijn broek zakken, keerde hem zijn rug toe en hurkte boven Renatino's gezicht. Snel pakte hij de gebonden handen om ze stil te houden en begon op zijn gezicht te schijten.

‘Wat denk jij, Draak, vreet een shitvent ook shit?’

‘Ik denk van wel.’

‘Komt eraan, hoor... eet smakelijk.’

Renatino spartelde en brulde, maar toen hij de bruine massa naar buiten zag komen hield hij plotseling stil en deed alles toe. Hij sloot zijn lippen, trok zijn neus op, vertrok zijn gezicht, verhardde het in de hoop dat het een masker werd. Draak hield zijn hoofd stil en liet het pas los toen de eerste lichting zich over zijn gezicht verspreidde. En dat deed hij alleen om zelf niet vies te worden. Het hoofd begon weer te bewegen, het leek dolgedraaid, schoot naar rechts en naar links om het stuk stront dat tussen zijn neus en bovenlip terecht was gekomen weg te krijgen. Renatino wist het af te schudden en brulde weer zijn wanhopige ‘Hé!’

‘Gasten, daar komt de tweede lichting... hou hem vast.’

‘Kut, Nicolas, je hebt een hoop gegeten...’

Draak hield het hoofd weer vast, nog altijd als een verpleger.

‘Hufters! Hé!!! Hé!!! Hufters!!!’

Hij brulde machteloos, om weer stil te vallen toen hij de tweede lichting uit Nicolas’ anus zag komen. Een harig donker oog dat met twee spiertrekkingen de slangachtige uitwerpse-
len in twee verschillende ronde delen brak.

‘Hé, je raakte me, Nico.’

‘Draak, jij wou toch ook wel een beetje shittiramisu?’

De tweede lichting kwam op zijn ogen. Renatino voelde hoe Draaks handen hem bevrijdden en hij begon weer hysterisch zijn hoofd te bewegen, tot hij moest kokhalzen. Toen pakte Nicolas de rand van Renatino’s shirt en veegde zijn anus af, maar wel met zorg, in alle rust.

Ze lieten hem daar achter.

‘Renati’, je mag mijn moeder wel bedanken, weet je waarom? Omdat ze zo lekker kookt, als ik moest vreten wat die slet van

een moeder van jou maakt, dan kakte ik je stijf en kon je douchen met shit.’

Gelach. Gelach dat alle zuurstof in de mond opbrandde en hun de adem benam. Als het gebalk van Lucignolo. Het meest banale demonstratieve gelach. Laatdunkend, onbeschoft kindergelach, een beetje gespeeld, om mee te doen. Ze maakten de ketting van Renatino’s enkels los, ontdeden hem van de handboeien: ‘Hou maar, die krijg je van me cadeau.’

Renatino ging zitten en omklemde die met pluche beklede handboeien. De anderen liepen weg, verlieten met veel rumoer het pleintje en sprongen op hun brommer. Doodsklopertjes, ze gaven zonder reden gas, remden om niet te botsen. In no time waren ze verdwenen. Alleen Nicolas hield zijn donkere spelden tot op het laatst op Renatino gericht. De wind verwaaiete zijn blonde haar, dat hij op een goeie dag helemaal af zou scheren, had hij besloten. Vervolgens reed de brommer waar hij achterop zat hem ver van het pleintje vandaan, en waren ze alleen nog donkere silhouetten.

NIEUWE MAHARADJA

Forcella bestaat uit de Geschiedenis. Bestaat uit eeuwenoud vlees. Uit levende materie.

Daar, in de rimpels van de sloppen die het tekenen als een door de wind geteisterd gezicht, ligt de betekenis van de naam. Forcella. Een weg en een tweesprong. Een raadsel dat je altijd aangeeft vanwaar je moet vertrekken, maar nooit waar en óf je aankomt. Een symbolische weg. Van dood en verrijzenis. Je wordt er ontvangen door het reusachtige muurportret van de heilige Januarius, dat je vanaf een voorgevel ziet binnenkomen, en je er met zijn alles begrijpende ogen aan herinnert dat het nooit te laat is om je op te richten, dat destructie, net als lava, tot staan kan worden gebracht.

Forcella is een geschiedenis van herbeginnen. Van nieuwe steden op oude, en van nieuwe steden die oude werden. Van ruoerige, krioelende steden van tufsteen en peperine. Stenen waarmee elke muur is opgericht, elke straat is uitgezet, alles is veranderd, ook de mensen die altijd met deze materialen hebben gewerkt. Ja, ze hebben verbouwd. Want naar verluidt wordt peperine net zo verbouwd als een rij te bevoeien wijnstokken. Stenen die uitgeput raken, want steen verbouwen betekent steen opsouperen. In Forcella zijn ook de stenen levend, ook die ademen.

De palazzi zitten aan de palazzi vast, de balkons kussen elkaar letterlijk in Forcella. En vurig. Ook als er een weg midden onderdoor loopt. En zijn het niet de waslijnen die ze bijeenhou-

den, dan zijn het wel de stemmen die elkaar de hand toesteken, die elkaar toeroepen dat wat er onderdoor loopt geen asfalt is, maar een rivier met onzichtbare bruggen erover.

Telkens als Nicolas in Forcella de Cippo* passeerde, ervoer hij dezelfde vrolijkheid. Het deed hem denken aan toen ze twee jaar eerder, maar het leken wel eeuwen, de kerstboom waren gaan jatten in de Galleria Umberto en hem daarnaartoe hadden gebracht, kaarsrecht, met al zijn lichtende ballen, die geen licht meer gaven omdat er geen stroom voor was. En zo was hij opgevallen bij Letizia, die toen ze op de ochtend van 23 december het huis verliet en de hoek omsloeg, de piek had zien opdoemen, zoals in het sprookje waarin je 's avonds een zaadje plant en kijk, als de zon opkomt is een hemelhoge boom gegroeid. Die dag had ze hem gekust.

Voor die boom was hij 's nachts met de hele groep uitgerukt. Ze waren van huis gegaan zodra hun ouders waren gaan slapen, en peentjes zwetend hadden ze hem met z'n tienen op hun schlemielige schouders geladen, waarbij ze zachtjes vloekend probeerden geen lawaai te maken. Toen hadden ze hem op de brommers gebonden: Nicolas en Briato' met Zegmaar en Tandje voorop, en de anderen erachteraan om de stam op te houden. Er was een fikse hoosbui gevallen en het was niet eenvoudig geweest om met de brommers door de poelen en de stromen rioolwater te rijden. Ze hadden een brommer, niet de leeftijd ervoor, maar ze waren erop geboren, zoals ze zeiden, en ze konden er beter mee overweg dan oudere jongens. Maar op dat laagje water was het niet eenvoudig geweest. Ze waren meerdere keren gestopt om op adem te komen en de touwen goed te

* De Cippo is een groep stenen (derde eeuw v. Chr.) die deel uitmaakte van een oude verdedigingsmuur, gelegen aan de Piazza Vincenzo Calenda in Forcella, tegenover het Trianon-theater.

doen, maar ze hadden het gered. Ze hadden de boom in de buurt neergezet, hadden hem tot tussen de huizen, tussen de mensen gebracht. Waar hij moest staan. Toen waren de wouten hem 's middags weer komen ophalen, maar dat maakte weinig meer uit. De missie was geslaagd.

Met een lachje liet Nicolas de Cippo achter en parkeerde onder aan Letizia's huis, hij wilde haar ophalen en meenemen naar het etablissement. Zij echter had al de posts gezien op Facebook: de foto's van de ondergekakte Renatino, de tweets van de vrienden om zijn vernedering bekend te maken. Letizia kende Renatino en wist dat hij achter haar aan zat. De enige zonde die hij had begaan was een paar foto's van haar te liken nadat zij de vriendschap had geaccepteerd: een onvergeeflijke zonde in Nicolas' ogen.

Nicolas was onder aan haar huis verschenen, hij had niet de intercom gebruikt. Een intercom is iets voor de postbode, de verkeersregelaar, de politieagent, de ambulance, de brandweer, een vreemdeling. Maar als je je vriendin, je moeder, je vader, een vriend, de buurvrouw moet hebben die zich een deel van je leven mag voelen, dan schreeuw je: alles is open en bloot, je hoort alles en zo niet, dan is dat een veeg teken, dan is er iets aan de hand. Nicolas trompetterde van beneden: 'Leti!' Letizia!' Het raam van Letizia's kamer was niet aan de straatkant, maar keek uit op een binnenplaats zonder licht. Het raam waar naar Nicolas keek, verlichtte een ruim trappenhuis, dat diende voor verschillende appartementen. De mensen die de trappen in het palazzo namen, hoorden dat geroep en klopten bij Letizia aan zonder te wachten tot ze opendeed. Ze klopten en gingen door naar boven: dat was de code. 'Je wordt geroepen.' Als Letizia opendeed en niemand zag, wist ze dat er buiten op haar werd gewacht. Maar die dag zette Nicolas zo'n keel op dat ze het vanuit haar kamer kon horen. Toen verscheen ze

geïrriteerd in het trappenhuis en krijste: ‘Je hoeft alleen maar op te krassen. Ik ga nergens naartoe.’

‘Toe, kom naar beneden, schiet op.’

‘Ik kom niet.’

Zo gaat het in de stad. Iedereen weet het als je ruziemaakt. Iedereen moet het weten. Elk scheldwoord, elke stem, elke hoge toon davert langs de stenen van de sloppen, die gewend zijn aan de schermutselingen van geliefden.

‘Wat heeft Renatino je gedaan?’

Nicolas vroeg half ongelovig, half tevreden: ‘Heb je het al gehoord dan?’

Hij hoefde alleen maar te horen dat zijn vriendin op de hoogte was. De heldendaden van een krijger gaan van mond tot mond, vormen nieuws en vormen dan een legende. Hij keek naar Letizia aan het raam en wist dat zijn huzarenstukje bleef weergalmen tussen afgebladderd pleister, aluminium lijstwerk, dakgoten, terrassen, en meer naar boven tussen antennes en schotels. En op dat moment, terwijl hij haar tegen de vensterbank zag leunen, met na het douchen nog sterker krullend haar, kreeg hij een appje van Agostino. Een dringend, raadselachtig appje.

Zo liep de woordenwisseling af. Letizia zag hem weer op de scooter stappen en met gierende banden wegrijden. Een Minotaurus: half man, half wielen. Rijden in Napels betekent overal doorheen gaan, er bestaat geen wegversperring, eenrichtingsverkeer, voetgangersgebied. Nicolas was op weg naar de anderen in de Nieuwe Maharadja, de tent in Posillipo. Een indrukwekkend etablissement met een uitbouw in de Golf van Napels. Het gebouw kon ook alleen maar bestaan dankzij die uitbouw, die werd verhuurd voor huwelijken, eerste communies, feesten. Van kinds af aan had Nicolas zich aangetrokken gevoeld door dat witte bouwsel midden op een rots in Posillipo. Nico-

las hield van de Maharadja, omdat die schaamteloos was. Hij stond daar op de rotsen als een onneembaar fort, alles was wit, de kozijnen, de deuren, zelfs de luiken. Hij bekeek de zee met de majesteit van een Griekse tempel, met zijn smetteloze zuilen die zo uit het water leken te komen en die de uitbouw schraagden waarop Nicolas al de mannen zag lopen, zoals hij wilde worden.

Nicolas was opgegroeid terwijl hij erlangs kwam en de schare motoren en auto's buiten geparkeerd zag staan, de vrouwen, de mannen, de chic en het vertoon bewonderde; hij zwoer bij zichzelf dat hij er coûte que coûte binnen zou komen. Het was zijn ambitie, een droom die zijn vrienden had aangestoken, van wie hij op een gegeven moment de naam 'Maradja' kreeg opgeplakt. Daarbinnen komen, niet als ober of door een gunst die iemand verleent, zo van 'Loop even rond en dan weer opsoedemieteren': hij en de anderen wilden tot de klanten behoren en liefst tot de meest gerespecteerde. Hoeveel jaar zou hij erover doen, vroeg Nicolas zich af, om daar de avond en nacht te kunnen doorbrengen? Wat zou hij moeten doen om er te komen?

De tijd is nog tijd als je kunt fantaseren, en wellicht fantaseren dat je door tien jaar te sparen, dat je door een sollicitatie, dat je met wat mazzel en door alles op alles te zetten, misschien... Maar het inkomen van Nicolas' vader was dat van een gymnastiekleraar en zijn moeder had een kleine winkel, een strijkerij. De door zijn bloedverwanten afgelegde wegen zouden een ontoelaatbare tijd vergen om de Maharadja binnen te komen. Nee. Voor Nicolas moest het meteen. Op zijn vijftiende.

En alles was zo eenvoudig geweest. Zoals belangrijke keuzen waarop je niet terug kunt komen, altijd eenvoudiger zijn. Dat is de paradox van elke generatie: omkeerbare keuzen zijn het

meest beredeneerd, overdacht en overwogen. De onomkeerbare ontstaan door een direct besluit, vanuit een opwelling, zonder weerstand. Nicolas deed wat alle anderen op zijn leeftijd deden: hele middagen op de brommer voor school, de selfies, altijd weer die gymnastiekschoenen – voor hem vormden ze het bewijs dat hij was gegrond, zonder die schoenen zou hij zich niet eens een mens voelen. Toen op een dag, een paar maanden terug, eind september, had Agostino gesproken met Copacabana, een belangrijk man van de Striano's uit Forcella.

Copacabana had Agostino benaderd omdat hij familie was: Agostino's vader was zijn volle neef, zijn neef in de eerste graad.

Agostino was direct na school naar zijn vrienden gesnel. Met een vuurrode kop, min of meer in dezelfde felle kleur als zijn haar, was hij aan komen zetten. Uit de verte leek het of hij vanaf zijn hals naar boven in brand stond, en niet voor niets werd hij Vlammetje genoemd. Hijgend bracht hij alles over, woord voor woord. Dat moment zouden ze nooit vergeten.

‘Weten jullie wel wie dat is?’

Eigenlijk kenden ze hem alleen van naam.

‘Co-pa-ca-ba-na!’ had hij gescandeerd. ‘Het buurthoofd van de familie Striano. Hij zegt dat-ie hulp kan gebruiken, gasten kan gebruiken. En dat-ie goed betaalt.’

Niemand stond direct te springen. Nicolas noch de anderen van de groep herkenden in de crimineel de held zoals hij voor de straatkinderen van vroeger was geweest. Het maakte hun niets uit hoe je geld verdiende, als je het maar verdiende en kon laten zien, als je maar een auto, kleren, horloges had, gewild was bij de vrouwen en benijd bij de mannen.

Alleen Agostino wist meer van Copacabana, een naam die kwam van een hotel dat hij aan de stranden van de Nieuwe Wereld had gekocht. Een Braziliaanse echtgenote, Braziliaanse kinderen, Braziliaanse drugs. Wat hem geweldig maakte, was

de indruk en de overtuiging dat hij iedereen in zijn hotel kon onderbrengen: van Maradona tot George Clooney, van Lady Gaga tot Drake, en hij postte foto's met hen op Facebook. Hij kon de schoonheid van de dingen die van hem waren gebruiken om iedereen daarheen te krijgen. Dat had hem zichtbaarder gemaakt in de gelederen van een familie in nood zoals de Striano's. Copacabana hoefde ze niet eens aan te kijken om te besluiten dat ze voor hem wilden werken. Nu al bijna drie jaar, sinds de aanhouding van don Feliciano Striano de Edelman, was hij de enige leider van Forcella.

Hij was het proces tegen de Striano's goed doorgekomen. Het merendeel van de aantijgingen tegen de organisatie was geuit toen hij in Brazilië zat, en hij had weten te ontsnappen aan de beschuldiging van maffialidmaatschap, die voor hem en mensen zoals hij de gevaarlijkste was. Het was de eerste rechtsgang. Het parket zou bezwaar aantekenen. En daardoor stond Copacabana het water aan de lippen, hij moest opnieuw beginnen, verse jongens vinden voor een beetje business en tonen dat hij de klap had opgevangen. Zijn eigen jongens, zijn paranza, de Capelloni's, waren goed, maar onberekenbaar. Zo gaat het als je te snel te hoog komt, of denkt er te zijn. White, hun leider, hield ze in de pas, maar liep voortdurend voorop. De paranza van de Capelloni's kon alleen maar schieten, geen markt openen. Voor die nieuwe start was kneedbaarder materiaal nodig. Maar wie? En hoeveel poen zouden ze vragen? Hoeveel geld zouden ze ter beschikking moeten hebben? Business en eigen geld gaan niet samen: het te investeren geld is één ding, geld op zak is iets anders. Als Copacabana maar een deel van zijn hotel in Zuid-Amerika had verkocht, had hij vijftig man in loondienst kunnen houden, maar het was zijn geld. Om te investeren was het geld van de clan nodig en dat was er niet. Forcella lag onder vuur, parketten, talkshows en zelfs de